

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Laurie Frankel

Adio, deocamdată...

Traducere din engleză de
Luminița Gavrilă

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio (Ioan Olteanu)
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Tina Zellmer

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Elena Bițu
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FRANKEL, LAURIE

Adio, deocamdată... / Laurie Frankel ; trad.: Luminița Gavrilă. -
București : Editura Trei, 2013
ISBN: 978-973-707-704-2

I. Gavrilă, Luminița (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: Goodbye for Now
Autor: Laurie Frankel

Copyright © 2012 by Laurie Frankel

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-704-2

Pentru tatăl meu, Dave Frankel, care a reprogramat calculatorul nostru Commodore VIC-20 să dea erori aritmetice pentru ca eu să devin mai sigură pe mine și mai bună la matematică (a reușit doar pe jumătate).

Și pentru mama mea, Sue Frankel, care spune că romanele mele sunt ca nepoții ei — și le tratează ca atare.

PARTEA I

*Ce va rămâne în urma noastră
este dragostea.*

— PHILIP LARKIN,
„AN ARUNDEL TOMB”

Aplicație criminală

Sam Elling completa datele necesare pentru crearea propriului profil online pe site-ul de întâlniri și nu știa dacă să râdă sau să plângă. Pe de o parte, tocmai scrisese despre el că „îi place să râdă” și răspunsese la întrebarea „Cât de bărbat te consideri?” cu nota 8 pe o scară de la 1 la 10. Pe de altă parte, însă, era o chestie absolut inutilă și știa și el că, oricum, nimeni n-ar fi pus mai puțin de 8 pe o scală a masculinității. Acum Sam încerca să găsească cinci lucruri fără de care nu putea trăi. Știa că mulți utilizatori făceau pe grozavii și se dădeau interesați răspunzând: aer, mâncare, apă, adăpost, plus încă un lucru vag amuzant. (Se gândea că poate ar fi o chestie deșteaptă să pună pe listă și brânza elvețiană sau poate vitamina D, cu toate că, din moment ce era în Seattle, putea să trăiască fără ea bine mersi.) Sau putea s-o dea pe partea asta high-tech — un laptop, încă un laptop, o tabletă electronică, conexiune wifi, un iPhone —, dar ar fi dat impresia că era un obsedat de calculatoare. Lasă că el chiar era, dar nu voia să arate deocamdată. Sau putea s-o dea pe partea mai sentimentală — o fotografie înrămată de la nunta părinților, bănuțul norocos de la bunicul, programul

cu numele lui în distribuția piesei de teatru *Grease* din școala generală, scrisoarea de admitere la MIT, caseta cu prima compilație de cântece făcută special pentru el de o fată —, dar se temea că asta ar contrazice răspunsul lui despre cât de bărbat se crede. Putea să meargă pe varianta cu lactatele: din nou brânza elvețiană (era clar că poftea brânză elvețiană, nu se știe de ce), plus înghețata de ciocolată, crema de brânză, pizza Pagliacci și cafeaua mare, cu lapte. Însă nu era chiar așa. Putea să trăiască fără ele, deși n-ar fi fost prea încântat.

Problema era că toată treaba asta avea cinci însușiri: era enervantă, impertinentă, siropoasă, jenantă și fără niciun sens. El nu avea hobby-uri deoarece muncea tot timpul, acesta fiind și motivul pentru care nu-și găsea o prietenă. Dacă n-ar fi la serviciu tot timpul (sau n-ar fi inginer de software și, deci, ar avea șansa să lucreze și cu femei), ar avea timp și pentru hobby-uri pe care le-ar putea enumera, dar atunci n-ar mai avea nevoie de întâlniri online ca să cunoască pe cineva. Da, era obsedat de calculatoare, dar el credea că mai era și inteligent, amuzant și arăta destul de bine. Doar că nu avea cinci hobby-uri sau cinci lucruri deștepte fără de care nu putea trăi sau cinci lucruri interesante pe care le ținea pe noptieră (răspunsul adevărat ar fi fost: un pahar plin pe jumătate cu apă, un pahar plin pe sfert cu apă, un pahar gol, un șervețel Kleenex folosit, un șervețel Kleenex folosit) sau cinci planuri de viitor relevante (să nu mai fiu niciodată nevoit să fac chestia asta, repetată de cinci ori). Și nu-i păsa nici de hobby-urile sau de cele cinci cerințe despre viața, noptierele sau gândurile de viitor ale altora. Mai răspunsese deja la niște variante ale acestor întrebări stupide pe un alt site, s-a întâlnit cu persoane cunoscute acolo și a văzut

unde duce toată această aiureală. La o altă aiureală. Dacă alegeai o persoană care părea foarte normală (cărți, ceva de scris, lampă de citit, radio cu ceas, telefon mobil), te pomeneai cu o plictisitoare. Dacă alegeai una care părea mai excentrică (pălărie galbenă de ploaie, aparat foto Polaroid, sifon cu lămâie, o fotografie cu Gertrude Stein, o statueta de plastic a președintelui Mao), dădeai peste o persoană ciudată și plină de ea. Dacă o alegeai pe cea care părea că în sfârșit se potrivește („Laptopul și nimic altceva pentru că, sincer, în el găsesc tot ce am nevoie“), dădeai peste o obsedată de calculatoare care semăna așa de bine cu colegul de cameră din liceu, încât te întrebai dacă nu cumva acesta își făcuse operație de schimbare de sex și tu nu știai. Așa că aveai de ales între o plictisitoare, o ciudată și Trevor Anderson.

Cinci lucruri fără de care Sam nu putea trăi: sarcasmul, miștocăreala, disprețul, batjocura, cinismul.

Și asta nu era tot, desigur. Dacă ar fi fost, n-ar mai căuta acum pe un site de întâlniri online. S-ar afla într-un apartament la subsol, pe undeva, mulțumit că e singur cu toanele lui (Xbox, Wii, PlayStation, ecran cu plasmă și diagonala de 132 de centimetri, nachos făcute la cuptorul cu microunde). Când colo, el stătea iar să caute. Oare asta nu arăta optimism vizavi de dragoste? (Speranță, bucurie, afecțiune, generozitate, speranța de a găsi pe cineva cu care să te săruți înaintea de culcare.) Poate că da, dar i se părea o mare porcărie să completeze acest formular stupid.

Problema cu acest formular stupid era următoarea: nu numai că nimeni nu spunea adevărul, dar nici n-aveai cum să-l spui, chiar dacă voiai. Lucrurile ținute pe o nopțieră nu spun nimic despre sufletul omului. Speranțele de

viitor nu pot fi distilate pentru a fi introduse în formulare pe care să le citească niște necunoscuți. Întrebările dintr-un chestionar sunt amuzante, dar nu îți spun nimic despre viitorul unei relații pe termen lung. (Și nici măcar nu sunt chiar atât de amuzante.) Nici din secțiunea cu răspunsurile directe nu poți să afli tot ce vrei. De exemplu, Sam voia să cunoască o femeie care să știe să gătească și să facă acest lucru cu plăcere, dar nu pentru că ar fi fost genul de mare gospodină care vrea curățenie în casă tot timpul (Sam nu era ordonat), sau care consideră că rolul femeii este să stea acasă și să aibă grijă de bărbat (Sam era feminist), sau că ar fi fost vreuna care consumă numai produse organice, bio, crescute de particulari, fără îngrășăminte, ecologice, integrale, naturale, vegetariene (vezi mai sus pasiunea lui Sam pentru produsele lactate). Ci pentru că Sam nu gătea, dar ea gătea și amândoi trebuiau să mănânce, iar el s-ar ocupa în schimb de alte treburi gospodărești, cum ar fi să spele vasele, să împăturească hainele sau să curețe baia. În formular nu era loc pentru toate astea sau măcar un loc unde să spună că este genul de bărbat care consideră că astfel de amănunte bizare sunt relevante.

Și totuși, un bărbat are unele nevoi. Și nu cele la care vă gândiți. Mă rog, și acelea, dar nu la ele se gândea Sam acum. În primul rând, Sam se gândea că ar fi frumos să aibă pe cineva cu care să iasă la masă în oraș vineri seara, alături de care să se trezească sâmbătă dimineața, care să meargă cu el la muzeu, la film, la teatru, la petreceri, la restaurant, la meciuri, să plece cu el în weekenduri, la plimbare, la ski, în vizite la părinți, la degustări de vinuri și reuniuni la serviciu. Mai ales ultima chestie era deosebit de stresantă pentru Sam, care lucra la compania de

întâlniri online al cărei formular îi dădea atâta bătaie de cap. Acolo veneau mulți oameni importanți și plini de fițe — majoritatea bărbați — care aduceau alți oameni importanți și plini de fițe — majoritatea femei — la dineurile lor importante și pline de ifose, unde ținuta de gală este obligatorie. Sam nu avea cravată de nicio culoare până să se angajeze aici, nu era nici fițos, nici om important, și era ferm convins că slujba de inginer de software într-un birou modular cu trei pereți, înconjurat de alți ingineri de software îmbrăcați în tricouri banale cu inscripții matematice pe ele și personaje din *Star Trek* și cuburi Rubik cu șapte pătrate pe latură, ar fi trebuit să-l scutească de astfel de lucruri stresante. Dar avocații, vicepreședinții, directorii financiari, VIP-urile și investitorii făceau excepție și, în plus, era vorba despre o companie de întâlniri online — să apari singur la astfel de evenimente nu dădea prea bine. La astfel de întâlniri, Sam stătea toată seara îmbrăcat în smochingul incomod, făcând tot felul de glume stângace cu compatrioții lui stângaci, tot ingineri de software necăsătoriți, și sorbind din paharul de apă tonică fără vodcă, îngrijorat că nu va întâlni niciodată dragostea adevărată.

Pe vremea când era la liceu în Baltimore, când Holly Palentine a văzut sufletul lui minunat dincolo de înfățișarea lui de tocilar și a fost de acord mai întâi să danseze cu el la banchet, a acceptat să iasă cu el în oraș la masă și la film, apoi să stea după-amiaza pe la el, în cămăruța lui din subsol, după orele de școală, Sam a crezut că se va căsători cu iubita lui din liceu. Și-a amintit cum au dansat strâns înlănțuiți la balul de absolvire, imaginându-și cum vor arăta amândoi în ziua nunții lor. Apoi ea i-a trimis o scrisoare din tabăra cercetașelor unde ea era consilier, în

care îl întreba dacă totuși mai puteau să rămână prieteni. Totuși? Sam nici măcar nu și-a dat seama că un astfel de lucru mai putea fi pus la îndoială. Când era student la MIT, avusese și aventuri de-o noapte cu fete care flirtau cu el la petreceri, se îndrăgostise nebunește de fata de la barul *Săgeata din Inimă* (deși Sam nici măcar nu încercase să intre în vorbă cu ea), avusese și o relație serioasă de un an și jumătate cu Della Bassette, care, după ce a terminat facultatea, a plecat pentru trei ani cu trupele voluntare în Zimbabwe, și încă o relație extrem de serioasă, de un an și jumătate, când deja se gândea să cumpere inelul de logodnă, cu Jenny O'Dowd, care chiar îl iubea și voia să rămână cu el pentru totdeauna, doar că întâmplător ea s-a cuplat cu colegul lui de cameră în ultimul semestru de facultate. De două ori. Apoi Sam a încercat să fie singur deoarece, dacă era singur, se reduceau și șansele să se aleagă cu sufletul îndurerat și inima zdrobită. A încercat să nu-i pese, să nu riște, să nu caute, să stea cu prietenii lui, să meargă singur în vacanțe, să se autodezvolte și să renunțe la televiziunea prin cablu. Dar nici așa n-a mers. Dacă nu se îndrăgostea, nu avea cum să fie rănit. Însă, sincer, nu vedea care era rostul.

Nu vedea rostul nu pentru că era unul dintre acei oameni care întotdeauna, dar întotdeauna trebuiau să aibă pe cineva, nu pentru că nu se considera întreg dacă nu avea o parteneră, nu pentru că altfel era mai greu să facă sex, ci pentru că, a constatat Sam, atunci când nu petrecea timpul alături de oameni pe care îi iubea, îl petrecea cu oameni pe care nu-i iubea. Colegii lui de serviciu erau minunați la serviciu, dar cu ei nu prea avea ce să discute când ieșeau în oraș după program. Ieșirile cu prietenii din facultate cu care pierduse legătura îi aminteau motivul

pentru care pierduse legătura cu ei. Conversațiile de la petrecerile date de prieteni ai prietenilor însemnau să te prefaci că ți se par interesante o mulțime de lucruri care lui nu i se păreau interesante.

Când a plecat de pe Coasta de Est și a venit în Seattle, Sam a încercat să-și găsească o prietenă prin intermediul site-urilor de întâlniri online și nu-i venea să creadă că avea treizeci și doi de ani și jumătate și până atunci nu se gândise s-o facă. Sam avea încredere în calculatoare și programare, în codificarea informațiilor, în algoritmi, cifre și logică. Tatăl lui era tot inginer de software, dar și profesor de informatică la Universitatea Johns Hopkins, așa că Sam fusese educat să creadă în următorul lucru: calculatoarele erau religia lui. Toți ceilalți ridicau în slăvi întâlnirile online, considerându-le singura opțiune rămasă dacă nu cunoșteai pe nimeni în imensul ocean de colegi de facultate. Dar lui Sam îi plăceau întâlnirile online pentru că astfel se înlătura misterul. Poate cunoșteai pe cineva, îți plăcea de ea, îi plăcea și ei de tine, vă înțelegeați și începeați să ieșiți împreună, lucrurile mergeau foarte bine și deveneați din ce în ce mai apropiați, vă cunoșteați din ce în ce mai bine, începeați să clădiți o viață unul alături de celălalt, vă îndrăgosteți profund și totuși, ea se culca apoi cu colegul tău de cameră când tu plecai acasă în weekend. Calculatoarele n-ar permite niciodată așa ceva.

Site-ul de întâlniri online mai avea de lucru în cazul lui Sam. Dar se plătea bine. Și asta s-a întâmplat aproape imediat, după cum avea să constate. Într-o frumoasă dimineață din luna iunie, prea frumoasă ca să te mai duci la serviciu, toată echipa lui Sam a primit un mesaj discret de la șeful lor. „Aveți grijă”, scria Jamie. „Agenda de lucru

a lui BB pentru AH-ul de azi: Cuantificarea sufletului omenesc“. Când zicea BB, Jamie se referea la o persoană extrem de importantă, la președintele executiv al companiei, adică bossul bossului său. Sam îl iubea pentru asta. De curând, BB decretase ca fiecare echipă să înceapă dimineața cu o întâlnire de lucru în care toată lumea stătea în picioare, ideea fiind aceea că firma nu dorea să irosească timpul străluciților săi programatori cu o ședință propriu-zisă, ci să aibă o scurtă adunare pe hol. De fapt, aceasta dura cât o ședință în toată regula, doar că nu se stătea pe scaune și nu se serveau pateuri. De aceea Jamie îi zicea AH: teoretic, de la Adunarea pe Hol, iar practic, de la faptul că te dureau picioarele la sfârșitul ședinței. Încă un motiv pentru care Sam îl plăcea pe Jamie. Dar și pentru că acesta nu ținea morțiș la punctualitate, așa că Sam a avut timp să dea fuga înapoi în apartament ca să-și schimbe încălțărilor cu ceva mai confortabil.

— Iată despre ce este vorba, a început Jamie când Sam a ajuns la firmă. BB e de părere că avem nevoie de un obiectiv mai bun. Unele site-uri de întâlniri online promit „cele mai simpatice perechi“. Altele se laudă cu „cel mai mare procent de căsătorii“. BB vrea să plusăm. Prea multe perechi se dovedesc a fi nepotrivite. Prea multe căsătorii se încheie cu un divorț. Există altceva mai bun decât o pereche și mai bun decât o căsătorie?

— Prietenii fără obligații? și-a dat cu părerea Nigel din Australia.

— Sufletele pereche, a spus Jamie. BB vrea un algoritm care să-ți găsească sufletul pereche. De-aia apelez la voi. Dragostea e înșelătoare și nestatornică. Sufletul nu are logică. Inima vrea ce vrea inima. Greu de spus. Greu de cuantificat și de programat. Dar noi suntem programatori

și asta e treaba noastră. Așa că trebuie s-o facem. Spuneți-mi cum.

— Să le mărim șansele de cuplare, a spus Nigel. Cu cât partenerii sunt mai libertini, cu atât se cuplează mai repede. Cu cât mergi mai departe la prima întâlnire, cu atât obții mai multe informații despre compatibilitatea sexuală.

— N-o să meargă, a obiectat Rajiv din New Delhi. E nasol cu întâlnirile.

În privința asta, toți inginerii de software, în afară de Nigel, au fost de acord.

— Nu e de glumit, a spus Gaurav din Mumbai.

— E foarte nașpa, a spus Arnab din Assam.

— Și se spun numai minciuni, a spus Jayaraj din Chennai.

De când lucra ca inginer de software, Sam ajunsese să știe o mulțime de lucruri despre cinci state indiene: Delhi, Assam, Maharashtra, Tamil Nadu și Bengalul de vest.

— La întâlniri faci o impresie mult mai proastă decât în realitate, a continuat Jayaraj. Nu poți să legi două fraze fără să pari idiot. Te bâlbâi, spui ce nu trebuie și te umpli de penibil. Însă în realitate nu ești deloc așa.

— Sau te dai mai grozav decât ești în realitate, a adăugat Sam, și asta tot o minciună se cheamă că este. Te îmbraci mișto, îți aranjezi părul și adaugi puțin machiaj, dar tu de fapt ești genul care stă toată ziua în trening și cu ceva de ronțait alături.

— Machiaj? s-a mirat Jamie, ridicând o sprânceană.

— Ceva de ronțait? s-a mirat Jayaraj.

— Avem nevoie de intermediari, a propus Arnab, cum ar fi astrologii hinduși care cunosc pe toată lumea din sat

de generații întregi și aranjează căsătorii la naștere care durează până la moarte.

— În multe culturi există pețitori. Nakodo la japonezi. Shadchen la evrei.

Gaurav se specializase în antropologie la Universitatea Santa Cruz din California.

— Au existat de când lumea. Ei își dau seama care este adevărul.

— Și care ar fi acela? a întrebat Jamie.

— Cine cred oamenii că sunt și ce cred oamenii că vor nu este tot una cu cine sunt sau ce vor ei în realitate, a spus Gaurav cu înțelepciune. Bătrânii înțelepți și câteodată vrăjitorii te combină în funcție de cum ești tu în realitate și cu cine ți se potrivește.

— Nu dispun de astfel de vrăjitori, a spus Jamie.

— Nu, dar ai ceva mai bun, a zis Sam. Ai programatori. Am putea să săpăm mai mult în datele furnizate de utilizatori ca să vedem ce ne spun ele despre ei, nu ce ne spun ei.

Pe toți începuseră să îi doară picioarele, așa că ideea asta cu săpatul mai adânc li s-a părut că merită încercată.

— Să-i acuzăm pe clienți că mint, a spus Jamie. Sunt sigur că lui BB o să-i placă.

Sam s-a oprit să-și ia o cafea înainte să se ducă la biroul lui. (Pe o rază de 210 metri de la biroul lui, existau cinci locuri de unde putea să-și ia un pahar mare de cafea cu lapte clasa întâi: standul de espresso de la etajul al doilea, standul de espresso de la etajul al paisprezecelea, bufetul cu autoservire, cafeneaua din hol de lângă intrarea din Fifth Avenue, cafeneaua din hol de lângă intrarea din Fourth Avenue. Lui Sam îi plăcea la nebunie orașul Seattle.) Apoi s-a așezat și a început să se gândească unde anume spuneau oamenii adevărul despre ei, dacă nu în

formularele de înscriere pe site-ul de întâlniri online. I-a trimis un mesaj lui Jamie: „Pot avea acces la datele financiare ale clienților?”

Jamie i-a răspuns imediat: „Să-i acuzăm pe clienți că mint și să le invadăm intimitatea. Și asta o să-i placă lui BB”.

Prima dovadă clară a lui Sam că utilizatorii mințeau în legătură cu persoana lor: în general, toți săreau ca arși când venea vorba de confidențialitatea datelor personale pe internet, dar când le-a promis că le va găsi dragoste sau măcar sex, au semnat să sunt de acord cu accesul la datele lor financiare, extrasele cardurilor de credit, conturile de e-mail și tot ce mai avea Sam nevoie să știe doar rugându-i frumos. Atunci i-a văzut nu așa cum se prezentau ei, ci așa cum erau în realitate. A văzut că au declarat că cele cinci mâncăruri preferate erau afinele organice, piureul din iarbă de grâu verde, quinoa roșie, sendvișurile Reuben cu tempeh și icrele de morun, dar ei cheltuiseră în medie 47,40 de dolari pe lună în anul anterior la magazinele de cartier 7-Eleven. A văzut că cele cinci obiecte de pe noptieră enumerate de ei erau toate DVD-uri cu filme străine, dar ei se duceau să vadă *Shrek Forever After* în 3-D de două ori pe săptămână, iar săptămâna în care avea loc festivalul filmului străin și-o petreceau cu foști colegi de facultate la vreo fermă turistică din Wyoming. A observat că unii ziceau că le place să scrie poezie și proză și chiar includeau în profilul lor un citat din *Ulise*, dar Sam le-a analizat e-mailurile și și-a dat seama că nu știau să se exprime și habar n-aveau unde se pune punct și virgulă. Toți mințeau. De obicei, nu o făceau din rea-voință sau cu bună-știință. Nu era vorba că se prezentau ei greșit, ci mai degrabă se înșelau.

Între cum se vedeau și cum erau în realitate s-a dovedit a fi o foarte mare diferență.

E adevărat, Sam era un romantic, dar în același timp era și inginer de software și, deoarece se pricepea mai bine la softuri, a făcut ce știa el mai bine să facă. Timp de două săptămâni a lucrat fără întreruperi la un algoritm care calcula cine ești în realitate. Acesta ignora formularul completat de tine, în schimb îți citea extrasele de cont, facturile și e-mailurile. Îți citea istoricul discuțiilor de pe chat și mesajele text, postările și update-urile de status. Îți citea blogul și ce comentarii postai pe blogurile altora. Vedea ce cumpărai online, ce citeai online, ce doreai să eviți online. Nu lua în calcul cine spuneai că ești și pe cine ziceai că vrei, în schimb ținea cont de cine erai și pe cine doreai de fapt. Sam a combinat vechile tradiții ale peștorilor și lucrurile reale dezvăluite despre utilizatori, dar pe care aceștia refuzau să le admită, cu puterea modernelor procesoare de date și a conceput un algoritm care a schimbat fața lumii celor aflați în căutarea unei perechi potrivite. A spart codul către inima ta.

Colegii de echipă au fost impresionați. Jamie a fost mulțumit. Dar BB a fost extrem de încântat de algoritm, mai ales după ce a văzut prezentarea conceptului și și-a dat seama că era ceva extraordinar care va funcționa incredibil de bine.

— Și-acum să-ți găsim o pereche! a spus BB entuziasmat. Doar atât. Avem de-a face cu o aplicație criminală¹!

¹ *Killer application* (engl.) – aplicație foarte bună, care desființează („ucide”) produsele concurente și acaparează piața. (N.t.)

Vecina de alături

Următorul pas pentru Sam a fost, bineînțeles, să testeze algoritmul. Voia să știe dacă funcționează. Voia să demonstreze că funcționează. Dar mai ales, voia să funcționeze. Voia ca algoritmul să caute prin toată lumea, să găsească și să spună, indicând ca un deget al lui Dumnezeu: „Ea“. Cât de bun era acest algoritm? Prima dată când l-a încercat, acesta l-a combinat pe Sam cu Meredith Maxwell. Ea era o colegă de serviciu și lucra în departamentul de marketing din aceeași companie cu Sam. Prima dată s-au întâlnit la masa de prânz, în cantina de la serviciu. Ea l-a așteptat zâmbind, sprijinită de cadrul ușii, când el a coborât din lift, zâmbind încurcat, la rândul său.

— Meredith Maxwell, a zis ea când a dat mâna cu Sam. De obicei, prietenii îmi spun Max.

— Nu Merde²? a întrebat Sam neîncrezător, îngrozit de ceea ce tocmai spusese. Cum să faci o astfel de glumă — arogantă, scabroasă și *în franceză* — și să produci o primă impresie bună? Remarca lui Sam a fost jenantă, deplasată și cam grosolană.

² În franceză: „rahat“, „căcat“. (N.t.)

În mod surprinzător, Meredith Maxwell a râs.

— *Je crois că tu es le premier*³.

Parcă se produsese un miracol. Ei i s-a părut amuzantă. I s-a părut că Sam era amuzant. Dar nu era un miracol. Era inteligența unui program de calculator.

— Unde ai învățat franceză? a întrebat Sam, venindu-și în fire după ce și-au luat tăvile și s-au așezat la o masă într-un colț mai retras.

— Am făcut un an de facultate la Bruges. Am învățat și flamanda.

— Probabil că ți-a prins bine, a zis Sam.

— Nu atât pe cât crezi. Singurele ființe cu care vorbesc flamanda sunt câinii mei.

— Ai câini?

— Snowy și Milou.

— Ți-ai botezat câinii după niște personaje din benzi desenate belgiene.

— Mă rog, benzi desenate belgiene traduse în engleză, a spus Meredith Maxwell.

Sam era grozav de mulțumit de el însuși. Deși ea nu menționase în profilul ei numele câinilor și nici Sam nu spusese nimic despre pasiunea lui din copilărie pentru benzile desenate *Tintin*, algoritmul conceput de el știa lucrurile acestea. Era un geniu. Iar ea, Meredith Maxwell, era frumoasă, amuzantă și evident deșteaptă, avea 34 de ani (lui Sam îi plăceau femeile mai mari decât el, chiar dacă diferența era de doar șapte luni), călătorise în alte țări, vorbea limbi străine, îi plăceau câinii, îi plăcea înghețata de căpșuni de la cantină și avea o piele care mirosea ca marea.

³ În franceză: „Cred că tu ești primul”. (N.t.)

— M-am simțit bine, a spus Meredith în timp ce duceau tăvile. Dar după ton nu părea convinsă.

— Să mai repetăm figura? a întrebat Sam.

— Poate în altă parte?

Sam a observat că n-a fost un răspuns negativ, dar nici un răspuns de genul „Bineînțeles că da, cum să nu”. Oare algoritmul nu era atât de bun cum credea el? Era bun doar pe hârtie (mă rog, codificat), dar nu și în realitate? Sau poate era vorba despre un lucru și mai surprinzător: era ea perechea perfectă, singurul suflet din lume care se potrivea cu al lui, distilarea esenței întregii omeniri în forma partenerului său platonice... și ea îl plăcea? Sam își frământa mintea să găsească niște locuri mai interesante pentru primele întâlniri. La ce s-o fi gândit? Cantina de la serviciu nu era o alegere potrivită pentru a face o primă impresie bună. Aceasta n-ar trebui să conteze. Avea nevoie de încă o întâlnire.

— Hai să luăm cina într-un loc mai deosebit.

— Bine, a acceptat ea.

— Ăă... la Canlis? Campagne? Rover's?

Sam enumera la întâmplare niște restaurante scumpe. Nu intrase niciodată în vreunul dintre ele.

— Putem să mergem cu feribotul până la Victoria. Canada e foarte romantică.

— Am rău de mare, a spus ea.

— La restaurantul din vârful turnului Space Needle?

— Ție îți place baseballul? I-a întrebat ea.

Sam a rămas surprins. Oare era o întrebare capcană?

— Îmi place.

— Atunci ce-ar fi să luăm cina la stadion? Sâmbătă seară? Mâncăm hotdog și vedem un meci? Poate va fi mai distractiv.